

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχρῆμα εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπαρξίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένηου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξέμνητος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κροτῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηται καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦθῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαρτίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 14

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἐπὶ τοῦ Γιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴ εὐτυχημένη ζωὴ τοῦ ἔκαναν ἄλλοτε στὸ σχολεῖο καὶ στὸ σπίτι! Τὰ μικρὰ βέβαια θυμόνταν συχνότερα τοὺς γονεῖς τοὺς καὶ λυπόταν γιὰ τὴ στέρησή τους· πάντα ὅμως τὴ θεωροῦσαν προσωρινή· καὶ οὔτε στιγμή δὲν τοὺς πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ πὼς ἦταν ζυγατὸ νὰ μὴ ξανακυρίσουν στὴν πατρίδα.

Ὁ Μπριάν καὶ ὁ Γόρδων ἔμεναν πάντα σχεδὸν μέσα στὸ πλοῖο καὶ συχνὰ ἔμενε μαζί τους, νὰ τοὺς βοηθῇ, καὶ ὁ φαιδρὸς καὶ χαριτωμένος Σέρβης. Αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Μπριάν καὶ δὲν συμφωνοῦσε μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ ἀκούγαν περισσότερα τὸν Δόνιφαν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μπριάν αἰσθανόταν μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸν Σέρβη.

— Εἴμαστε τυχεροί, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ φανατικὸς ἀναγνώστης τῶν Ροβινσώνων. Τὸ Σλόγι μας κάθησε σ' αὐτοὺς τοὺς βράχους χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Τέτοια εὐτυχία δὲν τὴν εἶχαν οὔτε ὁ Ροβινσὼν Κροθσος, οὔτε ὁ Ροβινσὼν Ἐλβετός! Κι' ὁ Ζάκ; Τί ἔκανε, τί ἔλεγε καὶ αὐτός;

Ὁ Ζάκ βοηθοῦσε πρόθυμα τὸν ἀδελφὸ του· ἀλλὰ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀποκρινόταν στὶς ἐρωτήσεις τῶν συντρόφων του, καὶ πάντα προσπαθοῦσε νὰ μὲνῃ μόνος, σὰ νὰ εἶχε κάτι ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεπτεται ὁλοένα. Ἀκόμα γύριζε τὰ μάτια του ἀλλοῦ ὅταν κανένας τὸν κοίταζε κατὰ πρόσωπο.

Ὁ Μπριάν, βλέποντας τὸν ἀδελφὸ του ἔτσι μελαγχολικὸ καὶ σκεπτικὸ, ἀνησυ-

χοῦσε πολὺ καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Τί νὰ ἦταν; Ὁ Ζάκ εἶχε τόψη; Εἶχε κάνει καμμιὰ κακὴ πράξη, τόσο κακὴ, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ φανερώσῃ οὔτε στὸν ἀδελφὸ του; Ποιὸς ἔφερε! Τὸ βέβαιον ἦταν πὼς πολὺ συχνὰ τὰ κατακόκκινα μάτια του μαρτυροῦσαν πὼς εἶχε κλάψει.

Ὁ Μπριάν φοβόταν καὶ γιὰ τὴν ἔγχε τοῦ Ζάκ. Μὴν ἦταν ἀρρώστεια αὐτό; Ἡ μὴν ἀρρωστοῦσε, ἔτσι ποὺ ἔκανε, ... Καὶ συχνότατα τὸν ρωτοῦσε

τί ἔχει, τί αἰσθάνεται, μήπως πονεῖ...

Ὁ μικρὸς ἀποκρινόταν στερεότυπα:

— Ὅχι, ὄχι!... δὲν ἔχω τίποτα, τίποτα!

Ἄδύνατο ν' ἀποσπᾶσθαι κανεὶς ἀπὸ τὸ στόμα του ἕνα λόγο παραπάνω...

Ἀπὸ τὴν 11 ὡς τὴν 15 Μαρτίου, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρός καὶ ὁ Οὐέπ καταγίνονταν νὰ σκοτώνουν τὰ πουλιὰ ποὺ εἶχαν τὴς φωλιὰς τοὺς μέσα σποδὸς βράχους. Πάντα πήγαιναν στὸ κυνήγι μαζί, ἀχώριστοι, καὶ φαινόταν πὼς αὐ-

τοὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀπο-

τελέσουν ἰδιαιτέρου κόμμα.

Ἦταν, σὰ νὰ ποῦμε, ἡ ἀντιπολίτευση τοῦ Μπριάν.

Ὁ Γόρδων τὸδλεπε αὐτὸ μὲ πολλὴν ἀνησυχία καὶ κάθε φορὰ ποὺ παρουσιαζόταν εὐκαιρία, προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἀποδείξῃ μὲ κάθε τρόπο πὼς οὐδὲν ἄφελμη ἦταν ἡ ἔγχε καὶ ἡ ἔγχε. Ἀλλὰ ὁ Δόνιφαν ἀπαντοῦσε πάντα μὲ τόση ἀδιαφορία καὶ ἀπάθεια, ὥστε ὁ Γόρδων ἔκρινε καλὸ νὰ μὴν ἐπιμένῃ περισσότερο. Ὅσοσο δὲν ἀπελευθέρωνταν ὅτι θὰ κατόρθωνε αἰγά-αἰγὰ νὰ διαλύσῃ τὰ μικρὰ αὐτὰ σπέρματα τῆς διχόνοιας, ποὺ μποροῦσαν νὰ καταστήσουν ἐλεύθρια.

Ἡ ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἐκδρομὴ ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει πρὸ ἡμερῶν. Τὴς περισσότερες λοιπὸν ὥρες τὴς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ κυνήγι καὶ ἡ συγκομιδὴ ἦταν ἀφθονή. Ἐννοεῖται ὅτι ἐνεργὸ μέρος στὸ κυνήγι εἶχε καὶ ὁ Πιστός, ποὺ δὲν ἐδίσταζε νὰ πέφτῃ καὶ στὰ κόμματα, γιὰ νὰ φέρῃ στὴν ξηρὰ τὰ πουλιὰ ποὺ ἔπεφταν στὴ θάλασσα.

Οἱ μικροὶ ναυαγοὶ φανεῖσαν.

Στις 15 Μαρτίου ο καιρός καλύτερος. Τη νύχτα ο ουρανός ήταν αθής, γιατί απόγεως άνεμος είχε διαλύσει τους ατμούς που τον σκέπαζαν τόσες ημέρες, κι ο ήλιος βγήκε λαμπρότατος.

Ο Μπριάν, που το σχέδιό του ήταν να προχωρήσει προς βορράν, είχε αποφασίσει, αν οι άλλοι δεν ήθελαν να τον συνοδεύσουν, να κάνει την εξερευνητική εκδρομή μονάχος του. Καλύτερα βέβαια ήταν να τον συνόδευε ο Γόρδων. Άλλα τότε πώς θα έμεινε να προσέχη τους μικρούς;

Το βράδυ της 15 Μαρτίου παρατήρησε το βαρόμετρο κι είδε ότι η ατμοσφαιρική κατάσταση θάμενε σταθερή. Είπε λοιπόν στον Γόρδων ότι το πρωί ξεκίταμε να ξεκινήσει. Λογάριαζε ότι το διάστημα ως το άκρωτήρι ήταν δέκα ως έντεκα μίλια. — για να πάει και να γυρίσει, — όχι βέβαια με γάλο για εν άκρωτι παιδί που δεν ήξερε τί θα πη κόπος. Θα μπορούσε λοιπόν να γυρίσει την ίδια μέρα προς το βράδυ.

Σερίνησε τα χαράματα, χωρίς να τον πάρουν είδηση οι σύντροφοί του. Ήταν όπλισμένος μ' ένα μπαστούνι και μ' ένα περιστρόφο, μη τυχόν απαντούσε στο δρόμο κανέν' άγριο ζώο, αν και τόσες ημέρες ούτε ίχνος είχε φανεί πουθενά.

Άλλ' ακόμη σπουδαιότερο όπλο πήρε μαζί του ο Μπριάν, — ένα τηλεσκόπιο, που θα το χρησίμευε όταν θ' ανέβαινε στην κορυφή του άκρωτηρίου. Στον ταξιδιωτικό του σακκό είχε ακόμη γαλέττα, ένα κομμάτι καστό κρέας, ένα μπουκάλι μπράντυ ανακατωμένο με νερό, τελεσπάντων β, τι χρειαζόταν για να γευματίσει και να δειπνήσει, αν κανέν' άπρόοπτο τον ανάγκασε ν' άρ- γοπορήσει.

Μιάν ώρα μετά το ξεκίνημα, είχε φτάσει στα μισά τού δρόμου που έπρεπε να κάνει. Τόσο γρήγορα περπατούσε, ώστε λογάριαζε πως, αν δεν παρουσιαζόνταν εμπόδια, θα βρισκόταν στο άκρωτήρι πριν από τις δέκα. Άλλά ενώ τ'ό εδάφος, ανάμεσα στο δάσος και στη θάλασσα, ήταν στερεό κι ελαστικό, όσο προχωρούσε προς το ποτάμι, γινόταν άμμώδες και δύσβατο. Έτσι ο Μπριάν άρχισε να περπατά με κόπο και να βροδώνει. Παρεμπρός μάλιστα ήταν αναγκασμένος να πατη ά πάνω σε όλισθηρούς βράχους, σε γλοιώδη θαλασσινά φυτά και σε κινούμενες πέτρες, κινδυνεύοντας κάθε στιγμή να πέσει και να σκοτωθεί!

Όλ' αυτά έκαναν την πορεία του δυσκολώτατη κι έγιναν αίτια να βροδώνει δυο ώλοκληρες ώρες.

— Κι όμως, συλλογίζονταν, πρέπει να είμαι στο άκρωτήρι πριν άρ- χίσαι

η παλιόροια. Γιατί σε μία πλημμυρίδα, ή θάλασσα είχε σκεπάσει όλο αυτό το μέρος, κι αν με προφτάσει τώρα, ή θ' αναγκασθώ να γυρίσω πίσω, ή θα καταβήνω σε κανένα βράχο, και κάθου-γύρευε πιά τότε θα φτάσω στο άκρωτήρι! Γρήγορα λοιπόν, να περάσω αυτό το μέρος πριν το σκεπάσει ή θάλασσα.

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γ. Β.

ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ

Ο Πευκιάς είναι το πιο ήμερο δάσος του κόσμου. Πεύκα με γλυκά πράσινα φυλλάδια, κλαδιά συμμετρικά, κορμοί με κλίσεις άρμονικές. Το χρώμα του μαλακό και στρωμένο με άφθονα ξερά βελονόφυλλα, σαν παχύ χαλί, που ρουφά και ρθώνει τους ήχους των βημάτων. Και στους θάμνους, που τριγυρίζουν τα πιο άκρινά πεύκα είναι τυλιγμένα ξερά ξασπρισμένα φύκια. Ναι, γιατί εκείν' είναι ή θάλασσα και τον χειμώνα κουβαλεί τα φύκια της ως τα πρώτα πεύκα και τάφνει εκεί μπλεγμένα στα θαμνιά, να σπρίσουν όλο το καλοκαίρι από την ξερή άρμύρα.

Τώρα ή θάλασσα δέ μιλεί, αλλά κοιμάται στη ζέση του μεσημεριού. Κι όπως περνά κανείς άθόρυβα από τα στρωτά δρομάκια του Πευκιά, πάντα θα ιδεί στις έρημικές αυτές όδους, τους φαράδες να κοιμούνται στον ίσκιό των παραθαλάσσιων πεύκων.

Κοιμούνται βαθιά κι άσίλευτοι σαν έσοι. Μπορεί να περάσει κανείς πολύ κοντά τους και να τους άγγίξει ακόμη. Το κορμί τους θα μείνει ακίνητο στον ζεστό ίσκιό του πεύκου. Γιατί οι καθυμένοι οι φεράδες δούλευαν όλη τη νύχτα με την τράτα και τώρα είναι τσακισμένοι από τον κόπο.

Έχουν κι αυτοί μια ζωή παράξενη και βσανισμένη. Μια παλιά φάθα στο κεφάλι, ένα κόκκινο ζωνάρι, το παντελόνι το ανασκουπωμένο πάντα πάνω από τα γόνατα, και το παρπάτημα, που στο έδαφος το στερεό μοιάζει σαν χοροπηδητό, γιατί έχουν συνειθίσει να περπατούν στον άμμο και να βυλιάζουν ως τον άστράγαλο.

Δεν έχουν πατρίδα, δεν έχουν οικογένεια, ή κι αν έχουν, τόσο το χειρότερο. Γιατί την άφιλούν και δεν τη θυμούνται παρά μόνο για να λυπηθούν. Σήμερα έδω στον Πευκιά, άριο στον Πειραιά, μεθαύριο στη Θεσσαλονίκη. Έστερα στο Μεσαλόγιο, άργότερα στις Ιταλικές άκτές. Και μιλούσαν πάντα λίγο, σε νάχουν το νου τους όλο σε κάποιο μυστικό, που το κρύβουν μέσα τους.

Είν' ένας γέρος μ' άσπρα μαλλιά, που φαίνεται πως όλη τη ζωή του περπάτησε ξυπόλυτος στις άμμουδιές.

Κρατιέται καλά, κι όμως τάσπρα του μαλλιά σε κάνουν να λυπάσαι να τον βλέπεις καθώς τρέχει σαν παιδί να πιάσει σειρά στο σχολείο. Γιατί ο γέρος δεν είναι άρχηγός. Άρχηγός είναι ένας άλλος μισόκοπος, μελαχροινός. Ο γέρος με τάσπρα μαλλιά έχει καλύτερη θέση και τραβά κι αυτός το σχολείο μαζί με το νέο αυτό παιδί, που ακόμη δεν έβγαλε μουστάκι. Φαίνεται πως θα στάθηκε άτυχος ο γέρος στη ζωή του κι ως τα τελευταία του άναπαυση δέ θα βρει. Θα τραβά το σχολείο καρτερικά, χωρίς κανένα γογγυσμό. Τι λύπη, τάσπρα του τα μαλλιά!

Ο γιάλος εξαβλήνει όλα τα πράγματα με την τρεμουλιαστή λαύρα, που αναδίνει. Και μέσα στη μεσημεριάκη άκίνησία και την προσήλωσή του ήμερου δάσους, είναι σαν κάτι ξερα αυτός ο ύπνος των φεράδων, που τον βλέπει κανείς σκορπισμένους έδω και εκεί στους ίσκιους των πεύκων. Είναι σαν τον ύπνο των μικρών παιδιών.

Η τράτα ή δεμένη στο καχεκτικό δεντράκι του γιάλου, και τα κορμιά τα ξαπλωμένα σαν άναίσθητα στον ζεστόν αυτόν ίσκιό, που μυρίζει πού θάλασσα, τότε ρεταίνι, διηγούνται όλο το πάλεμα και τον κόπο της νύχτας. Γι' αυτό ο ύπνος τους είναι γλυκός σαν των μικρών παιδιών.

Νάποκοιμηθείς μόλις ο ήλιος άρχισε να καίει άπ' την άνατολή και να ζυγνήσει, όταν πιά θάχει πιάσει δροσερό μαϊστράλι, όταν ο Πευκιάς θάναι γεμάτος μακρουλές σκιές, όταν οι άνθρωποι θα βγαίνουν στο βραδυνο τους περίπατο στο χλιαρό άκρωτιόλι. Η μέρα πέρασε χωρίς να τη γευθεί. Νά πιάσεις άμέσως δουλειά στην τράτα και να ρμενίσεις όλη τη νύχτα γιαλό γιαλό.

Η νύχτα είναι χωρίς φεγγάρι, (γιατί το φεγγάρι διώχνει τα φάρια) σκοτεινή κι άθόρυβε. Και μέσα στη αγκαλιά του δάσους και του πελάγου ακούγεται βαθιά ο ρυθμικός κρότος των κουπιών, που άνεδοκατεβαίνουν, πειθαρχικά και κόβουν όλο μαζί το νερό. Κι οι φαράδες κρατούν το ρυθμό στα κουπιά μ' ένα τραγούδι γλυκό και λυπημένο:

Η βάρκα μας
ή κουρελάς
σήμερα δώ
κι άριο άλλος...

Και σε κάθε στίχο, πλάφ! όλο μαζί τα κουπιά.

Αυτή είναι ή δουλειά τους, αυτή ή χαρά τους, αυτή είναι όλη τους ή ιστορία.

Άριο θα ξαπλωθούν πάλι στον ίσκιό να κοιμηθούν, ως που να σώσει ο καυτός ήλιος το λαμπρό ήμικόλιό του.

ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΑΜΑΣ ΔΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβέλιον Νομιά)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Έκείνη τη στιγμή ο άετός σημάδεψε από ψηλά και άρπαξε στα νύχια του ένα γάρο. Προτού όμως να προφτάσει να πετάξει μαζί του, χύμηξε κατά πάνω του ο χήνος.

— Άφης το γάρο, φώναξε, και μη ξαναφανής έδω, γιατί θα έχεις να κάνεις μαζί μου.

— Καλέ ποιος είσαι σύ; είπε ο άετός. Έχεις τύχη που δεν περάζω ποτέ μου χήνα, είδεμ ή δεν θάβγαίνεις ζωντανός από τα νύχια μου.

Ο Φίλιππος όμως νόμισε ότι ο άετός δεν καταδεχόταν να παλέψει μαζί του. Γι' αυτό χύμηξε καταπάνω του όρμητικά, του δάγκωσε το λαιμό και τον χτύπησε με τα φτερά του. Βέβαια αυτό δεν μπορούσε να το άνεχθή ο άετός, κι άρχισε κι αυτός να παλέψει με τον χήνο χωρίς να βάζει όμως όλη του τη δύναμη.

Ο Νίλς κοιμόταν ακόμη μαζί με την Άκκα και τις άλλες άγριόχηνες. Έξαφνα άκουσε την Άδροπούπουλη να φωνάζει:

— Νίλς, Νίλς, το Φίλιππα τον ξεσάει ένας άετός!

— Πάρε με στη ράχη σου και πήγαινά με κοντά του! είπε ο Νίλς.

Όταν έφτασαν οι δυο τους στο βράχο, ο Φίλιππος ήταν καταπληγμένος άλλα κρατιόταν ακόμη κι εξακολουθούσε να παλεύει.

Ο Νίλς βέβαια δεν μπορούσε να τ'άββη μ' έναν άετό και δεν του έμεινε τίποτε άλλο παρά να ζητήσει βοήθεια άπ' άλλος.

— Γρήγορα, γρήγορα, Άδροπούπουλη! είπε. Φώναξε έδω την Άκκα και τις άλλες άγριόχηνες.

Την ίδια όμως στιγμή που είπε αυτό ο Νίλς, ο άετός έπαψε να παλεύει.

— Πώς μιλάει έδω για την Άκκα; είπε.

Κι όταν αντίκρυσε τον Νίλς κι άκουσε τις φωνές από τις άλλες άγριόχηνες, έπλωσε άμέσως τα φτερά του.

— Πήτε στην Άκκα ότι δεν περίμενα να τη βρω έδω στη θάλασσα, φώναξε και περήφανα πέταξε ψηλά.

Οι άγριόχηνες είχαν σκοπό να φύγουν άμέσως, άλλ' αποφάσισαν να καθήσουν λίγο ακόμα για να συνέλθη ο Φίλιππος. Ένώ βουκαύσαν, ήρθε μια πάπια κι είπε της Άδροπούπουλης:

— Χαιρετίσματα από τις άδελφές σου. Δεν τολμούν πιά να παρουσιαστούν στις άγριόχηνες, άλλα μού παρήγγειλαν να σου πώ ότι δεν πρέπει να φύγεις άπ' το νησί, προτού να πές να δής το γέρο-φαρά.

— Και βέβαια θα πάω, είπε.

Φοβόταν όμως να πάει μοναχή της και παρακάλεσε τον άσπρο χήνο και τον Νίλς να τη συνοδεύσουν στην καλύδα.

Η πόρτα της καλύδας ήταν άνοιχτή. Η Άδροπούπουλη μπήκε μέσα, οι άλλοι δυο έμειναν απέξω. Την άλλη στιγμή όμως άκουσαν την Άκκα να δίνει το σύνθημα για την άναχώρηση. Η χήνα βγήκε άμέσως άπ' την καλύ-

δα και πέταξε με τις άγριόχηνες μακριά άπ' το νησί. Το κοπάδι είχε πέταξει κιόλας ένα άρκετό διάστημα άνάμεσα στα νησιά, όταν ο Νίλς κόνιταξε την χήνα που πετούσε δίπλα του και παραξενεύτηκε πολύ. Η Άδροπούπουλη πετούσε πάντοτε έλαφρά και ήσυχα, αυτή όμως έδω χτυπούσε τις φτερούγες της με θόρυβο.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΓ'

Λαχανιασμένη, τρουαγιαμένη, ή κυρά-Λάμπρινα μπαίνει στην κάμαρα — και τί να ιδή!

Τά δίδυμά της μεταμορφωμένα, άγνώριστα! Κι οι ξαδέφωσές της να της λένε, να της όρκίζονται, πως είναι κυρά σαν πεθαμένα και πως λένε «μαμιά» σε μεγάλα!

Ήταν γυναίκα άγρομάτη ή κυρά-Λάμπρινα κι είχε πολλές δεισιδαιμονίες. Φαντάστηκε λοιπόν άμέσως πως «ο Διάβολος έβαλε την ούρά του» και μεταμόρφωσε έτσι τα παιδιά της. Και την έπιασε τέτοιος φόβος, που δεν τόλμησε να πλησιάσει την κούνια, να ξεσκεπάσει τα μωρά, να τ'άπιάσει. Παρά έβγαλε τις φωνές σαν τρελή:

— Βοήθεια!... βοήθεια!...

Τη στιγμή εκείνη γύριζε στο σπίτι ο κύρ-Λάμπρος. Κι άκούγοντας τις φωνές της γυναίκας του, ανέβηκε άμέσως να ιδή τί έπαθε.

— Τα παιδιά,

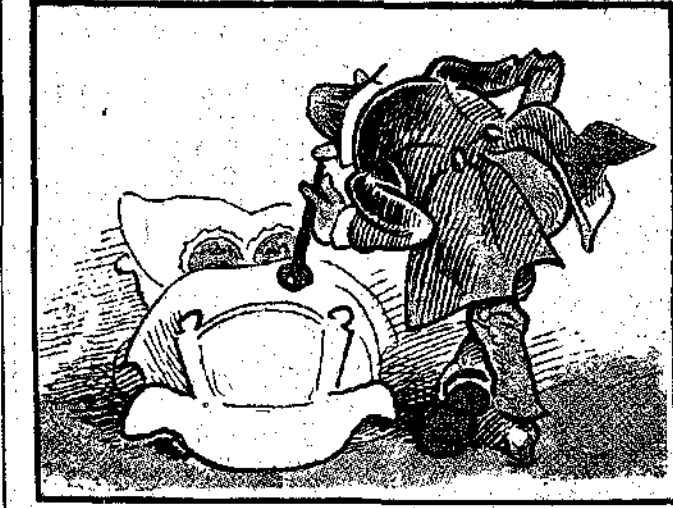
του λεί, τα παιδιά μας κάτι έπαθαν!

Ο κύρ-Λάμπρος έιαμε να πλησιάσει την κούνια. Μα ή κυρά-Λάμπρινα τον εμπόδισε:

— Μη! κι είναι συνέργεια του Σατανά! Μακάρι!

Και με τη βοήθεια των ξαδερφάδων της, του διηγήθηκε τα παράξενα φαινόματα που παρουσίαζαν τα δίδυμα.

Ο κύρ-Λάμπρος ο κακόμοιρος τάχασε.

Σκέφτηκε όμως πως το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να φωνάξει το γιατρό. Αυτός θα τους έλεγε τουλάχιστο αν τα παιδιά ήταν ζωντανά ή πεθαμένα.

Και να, σε λίγο, καταφτάνει ο κύριος Κινινίδης με τα εργαλεία του.

— Σταθήτε, λεί στους γονείς και στους συγγενείς! ήσυχάστε κι εγώ θα σας πώ άμέσως!

Έβαλε το όργανό του, — ένα στηθοσκόπιο, — άκροάστηκε καλά τα δυο μωρά κι έπειτα είπε:

«Η καρδιά τους δεν χτυπά. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει. Μπορεί να είναι ζωντανά. Για, να ιδούμε.»

Και τ'άξεσκέπασε, για να τ'άξετάσει καλύτερα. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΧΑΙΡΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

Ταξιδεύουν με το σιδηρόδρομο ένας μπαμπάς κι' ο πιτσιρίκος του. Το τραίνο τρέχει πολύ κι' ο πιτσιρίκος διασκεδάει ακούοντας από ένα παράθυρο το βγαλμένο. Πίσω του, ο μπαμπάς τον προσέχει, τον κρατεί.

«Άχαφρα, γιά να παίξη μαζί του, του αρπάξει απ' το κεφαλάκι το καπέλλο, κάνει πως το πετά έξω και το κρύβει με τρόπο πίσω του.

— Ά, τό καπέλλο μου! φωνάζει ο πιτσιρίκος, έτοιμος να κλάψη.

— Σύχαας, άπαντά ο μπαμπάς. Στο πήρε ο άερας. Μά θα τού σφυρίξω και θα γυρίσω στο κεφάλι σου.

Και πραγματικώς, ο μπαμπάς σφυρίζει και τό καπέλλο βρίσκειαι διαμιάς στο κεφαλάκι του πιτσιρίκου.

Τί θαύμα!... Ο πιτσιρίκος ένθουσιάζεται. «Ά, μ' αυτό πρέπει να ξαναγίνω!... Και βγάζει άμέσως τό καπέλλο του, τό πετά με όρμη έξω απ' τό βγαλμό και φωνάζει:

— Μπαμπά! σφυρίξέ του πάλι να γυρίσω!

«Άμ' δέ;

Ο ΑΝΑΜΙΑΣ

ΠΩΣ ΒΓΑΨΗΝ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Ο φιλόσοφος με κοίταζε με πολύ ένδιαφέρον. Τό σοβαρό μου ύφος και τό έντυχιμένο μου χαμόγελο όταν πρόφερα τό όνομα του αγαπητού μου συγγραφέως, τού έκαναν έντύπωση.

— Και πιστεύεις σ' αυτά που διαβάσεις, παιδί μου; με ρώτησε.

Τί άστεία έρώτηση! Η πεποίθηση με την όποια πρόφερα τό «ναί» τόν έκανε να χαμογελάση.

— Ποιά βιβλία του διαβάσεις τώρα;

— Τόν «Ρωθύρο τόν Κατακτητή», τόν «Κοσμοκράτορα» και τίς «20.000 λεύγες από την θάλασσα».

— Πώς σου φαίνεται ο Ρωθύρος;

— Είναι γενναίος και θα ήθελα πολύ να τον γνωρίσω.

Αυτή τη φορά ο σοφός καθηγητής γέλασε.

— Και φαντάζεσαι, παιδί μου, πως έλοι οι ήρωες του Ιουλίου Βέρν είναι άληθινοί;

Τόν κοίταξα με κατάπληξη, με άνησυχία, με φόβο. «Όλο τό μεγάλο οικοδόμημα που είχα χτίσει στον Ιδανικόν όνειρόκοσμο της φαντασίας μου, τό έννοιωθα να σαλεύη στα θεμέλια του. Ο καθηγητής, άντίκρου μου, σαν έκδικητικό φάσμα της Πραγματικότητας, με κοίταζε κατάματα και τό βλέμμα του, όλο ειλικρίνεια, μ' έκανε να πονώ.

— Είναι ποτέ δυνατό να περιπλανη-

θώ ο άνθρωπος σε άλλους κόσμους, όπου κουράζεται να ταξιδέψη και μονάχα τό μυαλό του; Πώς μπορεί να καταβή σ' αυτά τρομακτικά βάθη των άκεανών, χωρίς να γίνη λυώμα απ' την άτμοσφαιρική πίεση;

Μέπικανε ζάλη. «Όλο τό φανταστικό κτήριό μου σωριάζοταν και στά έρείπιά του έβλεπα να κινδύνει μηχανικά, σαν άνδρεικελλα, οι ήρωες του Βέρν.

— Όχι! φέμματα! φώναξα.

Κι' έτρεξα στο δωμάτιό μου, όπου, όλομόναχος, έκλαφα με λυγμούς, σαν μωρό παιδί, όπως δέν έκλαφα ποτέ.

Τά χρόνια περνούν.

Η μία έφευρεση διαδέχεται την άλλη. Και καθεμιά είνι σαν πραγματοποίηση ενός όνειρου του μάγου συγγραφέως. Πόσες φορές άκούω αυτή τη φράση:

— Είχε δίκιο ο Ιούλιος Βέρν!

Στό άναμεταξύ, διάβασα όλα τά βιβλία του. Ο θαυμασμός μου γιά τόν έκπληκτικό συγγραφέα μεγάλωσε. Τόν θαύμασα σαν τόν ποιητή-έμφυχωτή κάθε έφευρέσεως.

Στά 1922 διάβασα, μέσα σ' ένα βιβλίο του σοφού γάλλου άστρονόμου Σαρλ Νορντιάν «Ο Άίνονταιν και τό Σύμπαν», ένα κεφάλαιο γιά τό «Άπό της Γης εις την Σελήνην». Ο άστρονόμος άπεδείκνυε ότι τη στιγμή που τό βλήμα θα έκσφενδονίζοταν με τό κανόνι, γιά τό μακρυνό ταξίδι, οι τολμηροί επιβάται του δέν θα μπορούσαν να επίζησουν από τό άπότομο τράνταγμα.

Θυμήθηκα κάποιο στίχο, από ένα συνέτο του Ροστάν:

Même lorsqu'il a tort, le poète a raison. (Ο ποιητής έχει δίκιο, ακόμα κι' όταν έχει άδικο).

Αυτό που διάβασα δέν μου έκαμε καμμιάν άπολύτως έντύπωση. Δέν άμφισβητούσα την έπιστημονική άπόδειξη τού Νορντιάν. Όστε ήθελα να ξεγελάσω τόν έαυτό μου με μιάν άπατηλή ψευδίσθηση στο ζήτημα της έπιστημονικής άκριβείας τών όνειροπολημάτων του Ιουλίου Βέρν. Ήταν άπλούστατα μιά πεποίθηση στη γόνιμη δημιουργική φαντασία του μεγάλου προφήτου, μιά πίστη στο Μέλλον.

Έκείνη την εποχή, ο σοφός άμερικανός άστρονόμος Γκόντφριτ έτοιμαζοταν να στείλη μιά ρουκέτα στον Άρη, χωρίς επιβάτες όμως. Επάρχισα να έλπίζω. Η ρουκέτα θα ήταν έφοδιασμένη με μιά φωτιστική όλη. Μιά αυτόματη έκρηξη θα φωτίζε τό μέρος του Άρεως όπου θάπεφε η ρουκέτα. Κι' έτσι, από τη Γη, με τά ισχυρά τηλεσκόπιά τους, μερικοί προνομιούχοι άστρονόμοι θα μπορούσαν να έπιδοθούν

σε διάφορες γεωλογικές—ή μάλλον... Άερολογικές—μελέτες. Αυτούχως, τί σχέδιο μένει ακόμα άπραγματοποίητο. Τη στιγμή που σάς γράφω, έχω μπροστά μου ένα άρθράκι τού παρισινού Εxcelcior: ο χημικός Ράμπερτ Κόντιτ έτοιμάζει, στη Φλωρίδα, μιά παράμοια έκστρατεία έναντίον της Άφροδίτης. Θα ξεκινήση ο ίδιος, μ' ένα μηχανήμα της έφευρέσεώς του, και την άπόσταση τών 80.000.000 χιλιομέτρων που μένει χωρίζει απ' αυτόν τόν πλανήτη, θα την διανύση με ταχύτητα 5.000 χιλιομέτρων τό λεπτό.

Ε λοιπόν, αν ο Κόντιτ με δεχόταν γιά συνεπιβάτη του, θα ήμουν πολύ περήφανος να κάνω αυτόν τόν περιπατάκο... γιά χατίρι του Βέρν!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα από Vignault και Valdor

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Νά τη, ξυπνάει! φώναξε ο Τζόε, που στεκόταν και κοίταζε τό κοριτσάκι σ' ένα βιβλίο κανένα θαύμα. Ίδούσε τη, που ξυπνάει!

— Ναι, τό άγγελάκι μου, άνοίγει τά μάτια του... Τό πουλί μου, φωνάζει τη μανούλα του... Μη φοβάσαι, χρυσό μου! είπε η καλή γυναίκα, συγκινημένη από τό τρομαγμένο βλέμμα, που έφριξε η Νταίξη στα άγνωστα πρόσωπα, που ήταν σκυμμένα από πάνω της.

Σάν από ένστικτο, η Νταίξη μαζεύτηκε στην άγκαλιά αυτής της γυναίκας, που της μιλούσε τόσο γλυκά κι' έκρυψε τό κεφαλάκι της μέσα στο στήθος της.

— Έτσι, χρυσό μου, κρύψου, μήν τούς κοιτάς τούς άλλους! έλεγε η κυρία Τζέννη, που βρήκε άμέσως τη γλώσσα, που μιλούσε στα μικρά.

— Μά μη φοβάσαι, κοριτσάκι! είπε κι' ο Τζόε, λιγάκι δυσαρεστημένος. Έμεις σ' αγαπάμε!

— Δέν καταλαβαίνει τί της λές, Τζόε, τού είπα η κυρία Γουίλ. Άκόμα είναι μισοκοιμισμένο κι' όλ' αυτά τά ξένα πρόσωπα τό τρομάζουν. Έλα τώρα, Θωμά, πήγαινε να τρατάρεις τόν ξάδελφο. Στην τραπεζαρία είναι μόρα φρέσκη. Ο Τζόε θα κάτσει εδώ μαζί μου φρόνιμα, να σιγυρίσω τό παιδί. Δέν κάνει να μάς ιδεί όλοι μαζί.

Πάντα την άκουγαν όλοι την κυρία Γουίλ. Οι δύο άντρες βγήκαν έξω κι' ο μικρός Τζόε κρύφτηκε πίσω από την καρδέλα.

— Τό παιδί μου νυστάζει ακόμη;

— Η Νταίξη γύρισε λιγάκι τό κεφάλι, κοίταζε τριγύρω της κι' έπειδή δέν είδε κανέναν άλλον από τη Τζέννη, της χαμογέλασε.

— Τί άγγελούδι! είπε η Τζέννη μαγεμένη. Τώρα με γνωρίζεις, ε; θέλεις τίποτα, κουκλάκι μου; Άίγο γαλατάκι; Μικρό μου Τζόε, τρέχα στην κουζίνα και φέρε μου τη γαβάθα με τό γάλα.

Ο Τζόε έτρεξε περήφανος γιά αυτή την άποστολή, και γύρισ' εδύς κρατώντας προσεχτικά και με τά δυό του χέρια τη γαβάθα με τό γάλα.

Αυτή τη φορά, η Νταίξη ξεθάρεψε. Ήπια με μεγάλες γουλιές τό φραίο άγνό γάλα κι' όταν τό τελείωσε, άκούμπησε τό κεφαλάκι της άπάνω στο στήθος της Τζέννης.

— Τώρα θα κοιμηθεί πάλι: ρώτησε ο Τζόε με άγωνία.

— Δέν πιστεύω. Όστόσο πρέπει να μάθουμε από ποδ μάς έρχεται. Πώς σε λένε, άγγελέ μου;

— Νταίξη! άπάντησε η μικρή, που ήταν τώρα όλότελα ήσυχη.

— Ποδ είναι η μαμά σου; Τό προσωπάκι της μικρής ζάρωσε, έτοιμο να κλάψει.

— Δέν ξέρω, έφυγε.

— Κι' ο μπαμπάς σου;

— Μακρυνά, μακρυνά!... στο καράβι!

Υστερα, σ'ά να της ήρθαν στο νοδ οι πρόσφατες άναμνήσεις:

— Είναι άρρωστος, η μαμάκα πάει να τόν φέρει.

— Και σ' άφρι' έτσι, μοναχή;

— Όχι, με τη Μπέττη. Κι' ο κακός άνθρωπος ήρθε να με πάρει. Μούκαψε την κουκλά μου. Όλα, όλα τάκαψε! Ά, κρύψτε με, κρύψτε με, έρχεται να με πάρει!

Κι' η μικρούλα ξέσπασε σε λυγμούς κι' όλο τό σωματάκι της έτρεμε από τό φόβο.

Όλοι μαζεύτηκαν τριγύρω, συγκινημένοι απ' αυτή τη σκηνή.

— Καυμένο παιδάκι! είπε η κυρία Γουίλ, με δάκρυα στα μάτια.

Υπάρχουν άνθρωποι που τούς βαστά η καρδιά να βλασάνουν τέτοια άγγελούδια! Σάπα σύ, μικρούλα μου, μήν κλαίς, δέν έρχεται κανείς. Θα σε κρατώ στην άγκαλιά μου, ως που να βρούμε τη μαμά σου... Έτσι, μπρίβο, χρυσό μου, κοιμήσου λιγάκι...

Και φιλώντας και κουνώντας τη μικρή στην άγκαλιά της, τήν έκαμε ν' άποκοιμηθεί πάλι ήσυχα-ήσυχα, με τά μάγουλα μουσκεμμένα απ' τά δάκρυα.

— Καλά τό σκέφθηκα γώ, είπε ο γέρο-Δίκ, ότι ήταν όλόκληρη ιστορία εδώ! Άλλά και πάλι, τίποτα δέν ξέρουμε. Άν μπορούσε να μάς έλεγε τόνονα του μπαμπά της...

— Θα ίδουμε, άργότερα, όταν ήσυχάσει. Ίσως τά θυμηθεί σιγά-σιγά όλα και μάς τά πει.

— Ναι, αλλά σ' αυτό τό μεταξύ, τι πρέπει να κάμουμε; ρώτησε ο γέρο Δίκ. Αυτό ήρθα να σάς ρωτήσω να είδοποιήσουμε τόν άστυνόμο η να την πάμε στο δημαρχείο;

Ο Θωμάς βρισκόταν στην ίδια άπορία με τόν ξάδελφό του κι' η Τζέννη έμεινε σκεπτική.

— Άν θέλετε να μ' άκούσετε, είπ' επιτέλους αυτή, να μήν κάμετε ούτε τ'όνα ούτε τ'άλλο. Πρώτα-πρώτα, τό μικρό θέλει περιποίηση και στο νοσοκομείο θα τό πεθάνουν. Άφιστε τό μου έδώ

— Άν έρθει, έγώ θα τόν σκοτώσω! δήλωσε ο Τζόε άποφασιστικά.

— Καλά. Γιά την ώρα όμως, πρέπει να μήν πεις τίποτα σε κανέναν.

— Δέ θα πω σε κανέναν, κυρά Τζέννη, είπε ο Τζόε με σοβαρό ύφος.

— Άς φεύγουμε λοιπόν και μετς άφου τό πέρνεις άπάνω σας τό παιδί, είπε ο βαρκάρης. Κοιμάται στην άγκαλιά σου, σαν να ήταν στην άγκαλιά της μαμάς του!

Ο Τζόε φίλησε τρυφερά τη μικρούλα κι' έφυγαν μαζί με τό Θωμά.

Η Τζέννη έμεινε μόνη κι' έξακολούθησε να νανουρίζει τη Νταίξη. Την κρατούσε στα δυό της χέρια, και καθώς έννοιωθε τη μικρή αυτή ξένη καρδούλα να χτυπά κοντά στη δική της, δυό δάκρυα κυλήσανε στα μάγουλά της. Πόσον καιρό είχε να κρατήσει παιδί στα γόνατά της!

Ο Θωμάς Γουίλ γύριζε αυτή τη στιγμή κι' η αγαθή μορφή του φάνηκε άνησυχη.

— Κλαίς, γυναίκα; ρώτησε σιγά-σιγά. Δέν έπρεπε να τό κρατήσεις. Σοβ ξύπνησε τούς καυμούς...

— Ναι, Θωμά, μούθύμισε τ'άλλα, αλλά είναι καλύτερα. Έτσι. Μού φαίνεται σ'ά να ήρθαν πάλι κοντά μου. Ο Θεός μου τ'όστειλε... Κι' άκουσε να σου πω. Γιατί να μή την κρατήσουμε γιά πάντα; Έρημοι είμαστε εδώ, σ' αυτή τη φυλακή. Αυτή θα μάς άνοίξει λιγάκι την καρδιά, θα τη βλέπουμε να μεγαλώνει και θ'άναί η χαρά μας. Θέλεις;

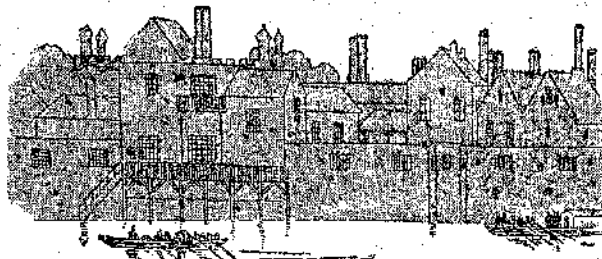
— Έγώ ξέρεις πως όχι; δέ λέω ποτέ... Άλλά γιά πές μου, αν την αγαπήσεις καλά-καλά, κι' ύστερα έρθουν και σοβ την πάρουν; Τότε θα ύποφέρεις διπλά.

— Δέν πιστεύω νάρθουν ποτέ. Άλλωστε είτε έρθουν άφριο, είτε σ' ένα χρόνο, τό ίδιο θα λυπηθώ. Έγώ την αγαπώ κιόλα σ'ά δική μου...

— Τότε, κάνε πως σ' άρέσει, Τζέννη. Βάλ' το όμως να κοιμηθεί. Γιατί τό βλέπω που δέν σαλεύει.

Η Τζέννη φίλησε τό παιδί με πάθος και τ'όσσε στον άντρα της να τό φιλήσει κι' αυτός.

— Άκολουθεί!

«Ο γέρος βαρκάρης τραβούσε γαρά τά κουτιά... (Σελ. 98, στ. α')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Αγαπητή μου,
 Προχθές, που διάβαζα την 'Αλληλογραφία σου, είδα και τόμοφο γραμματάκι της Δέλιας που σε περιποιεί με ένα μεγάλο φράτο περιβόλι. Τότε μου ήρθε η ιδέα να γράψω ένα ποίημα για το περιβόλι σου. Κι' έτσι, εν έγκρισθ, θα το χρωστώ στην καλή μας Δέλια. Νά το:

Το περιβόλι μας
 όχ, τί δροσάτο!
 λογής λουλούδια
 είναι γεμάτο.

Εδώ μια Δάφνη,
 έχει 'Ανεμώνη...
 Πιο πέρα Νάρκισσος,
 Μή-με-Λιανόει...

Μά και Τριαντάφυλλα
 και Μενεξέδες,
 Βιολέττες, Κόινα,
 Φούλια, Πανσέδες...

Ηρώων αγάλματα
 του Εγκοιεύνα
 Μέσ' στο περιβόλι μας
 είναι στημένα.

Πουλιά, Νεράιδες
 και 'Αγγελούδια,
 Μελίσσια κηρύβονται
 μέσ' στα λουλούδια.

Χάνεσαι σ' όνειρα
 και σ' αναμνήσεις,
 Δεν ξέρεις ποιά να είδης
 και ποιά ν' άφισης.

Κοιτάξτε τώρα
 και πήτε μου δλοι:
 Ποτέ ξανάσιδατε
 τέτοιο περιβόλι;
 Νεράϊδα του Γαλιού

ΣΤΟΥ ΕΠΑΥΡΟΥ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Θυμώμαι, αν νάσαι τώρα άκοια, το βραδάκι εκείνο.
 Τό βουνό με τό έκκλησάκι του Σταυρού, ήταν άπέναντί μου. Είχε τις ρίζες του στην άμμουδιά κι' απ' τή μιά του μεριά τό φιλοῦσε ή θάλασσα. Άρχισαμε νάνεβαίνουμε με τόν ήλιο τόν άνήφορο, και κάθε τόσο στεκόμαστε για νά ξεκουραστούμε και νά κοιτάξουμε κάτω τήν όμορφιά της θάλασσας και του κάμπου. Σε μισή ώρα φθάσαμε στό άσπρο έκκλησάκι με τό μικρό του κτήμα, μέ τις λυσιστές συκίες κι' άμυγδαλιές.

Μπήκαμε μέσα, προσκυνήσαμε, άνάψαμε ένα κεράκι και βγήκαμε έξω, γιατί τό έκκλησάκι μόλις χωροῦσε τόν παπά, τους ψάλτες και τους βοηθούς.
 Τι θέαμα είχαμε στό πόδια μας! Ο ήλιος, μόλις έδους. Είχε γίνει πάλιο πιάτο, δίκοπος, έπαιτα γραμμή, και τέλος έδωσε άφίνογτος μία κοκκινάδα στη γαλανή θάλασσα. Τό περιβόλι απ' τήν άλλη μεριά, μέ τις φρέσκες

τους πρασιές, έμοιαζαν με κεντήματα πάνω στη γή.
 Μέσα άρχισε ή ψαλμοδία... Σε λίγο άκουγόταν τό τροπάριο: «Σταυρός ό φύλαξ πάσης της οικουμένης, Σταυρός ή όμοιότης της έκκλησίας...»
 Μία συγκίνηση μ' έπιασε. Άναλογίσθηκα τό σταυρό που κάρφισαν τό Θεό μας, τό σταυρό που φάνηκε στό Μέγα Κωνσταντίνο, τό σταυρό που έγινε τό σύμβολο, ή δύναμή μας...

Η γλυκιά ψαλμοδία εξακολουθούσε. Κι' έφραζε τόσο κατάλυξη στην ψυχή...
 Έδυχνισμένες γαλήνιες άδες! Τέλειωσε ό έσπερινός, ήψαμε άγίασμα παγωμένο που βγαίνει μέσα από τήν έκκλησία, και δροσιμένοι, γαλήνιοι, κατεβαίναμε πιά με τ' άστρα...

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΠΕΦΤΕΙ ΧΙΟΝΙ

Πέφτει χιόνι, πέφτει χιόνι.
 κάτασπρο, άπυλό.
 Τούφες-τούφες, όλο πέφτει
 και πυκνό-πυκνό.

Τό διαβήτη τόν τυφλώνει,
 τρέχει στό σιγαριά,
 Τρέχουνε και τά πουλάκια
 στη ζεστή φωλιά.

Πέφτει χιόνι, τούφες πέφτει,
 και βοριός φυσά...
 Για τό σπίτι νά παιδάκια
 φεύγουν βιαστικά.

Τί χαρά! τί εύτυχία!
 Στής γιαγι ή τήν άγκαλιά,
 Τώρ' άκούγε παραμύθια,
 Σε καλή φωτιά κοντά.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΓΑΖΙΕΣ

Ο δρόμος δέν είναι και τόσο κεντρικός και, από τή μιά μεριά του, ένα-δυό σπίτια μόνο έχουν μπαξέδες. Άπ' αυτών τό δρόμο μαζεύει ταπογέματα και τά βράδια νά περνά. Μικρά κίτρινα κουμπάκια! για σάς περνά. Παράξενα λουλούδια και παράξενο δένδρο του μπαξέ που, τί κήριμα! δέν είναι δικός μου. Τά κλωνάρια του βγαίνουν από τό σιδερένιο κιγκλιδίωμα και σκαίζουν λίγο τό πεδασδρομίο, γεμάτα από κίτρινες χλιμίδες, τά κουμπάκια που άγαπώ. Ω, αυτή ή μυρωδιά τους, γιατί σε μένα νά φαίνεται τόσο άλιώτικη, τόσο υπερχορμαία, και τόσο κόσμος που περνά νά μή σηκώνη καν τό κεφάλι νά δηϊά από που έρχεται! Αυτή ή μυρωδιά με κάνει πάντα νά θυμώμαι. Θυμώμαι ένα φεγγαρόλουσο βράδυ, ένα Πίσχα. Θυμώμαι έναν άμαξά που δροθιος στην άμαξά του έκοβε απ' αυτά τό λουλουδάκια. Και τόν παρακάλεσα νά μου δώσει και μένα λίγα. Θυμώμαι πάλι κάνα πρόγραμμα, σε-

ρασμένα, μά όλες οι θύμησές μου είναι στολισμένες με χουσοί στεφάνια, πλεγμένα από γαζίες που ενοιδιάζουν. Θυμώμαι ένα άπογύρα τή δύση του ήλιου σε μία πλατεία, τό κελάδιμα τών πουλιών στό δέντρο του πάρκου της: εκεί κοντά όε κάτι κίτσοια που λούσαν λουλούδια. Μά κανένα απ' αυτά τά μικρά άνοπωλεία δέν είχε γαζίες. Θυμώμαι, κι' αιλία είναι οι γαζίες. Μουζεχεται τότε νά κλάψω, δέν ξέρω για τί, μά και νά τραγουδήσω. Θυμώμαι άνα γαζία, μικρό λουλουδάκι, έχει ή μυρωδιά σου για μένα! Γι' αυτό μ' άρσσει νά περνά απ' αυτόν τό δρόμο, νά βλέπω τήν άνοιξημένη γαζία στό μπαξέ που, τί κήριμα νά μήν είναι δικός μου!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μπαμπάς: — Περιβόλι! Τό μεσημέρι ό καρφός μου φέρνει ύπνο και τό βράδυ που τόν παίγναι.
 Ο Γεώργιος: — Τότε νά πίνετε τόν καρφό του μεσημεριού τό βράδυ και του βραδιού τό μεσημέρι.

ΚΑΛΑΜΙΔΑ

Κική: — Τι τήν έκανες τήν κοίτα σου;
 Αλή: — Τή φύλαξα για τά παιδιά μου.

Κική: — Κι' αν δέν άποκτήσης παιδιά;
 Αλή: — Θα τή φυλάξω για τά έγγόνια μου.

ΚΙΝΕΖΑΝΙ

238^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΥΣΘΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Από σήμερα άρχίζει ό νέος 238ος Διαγωνισμός τών Δύσεων, ό όποιος θα περιλάβη τούς Πνευματικούς Άσκήσεις όσαι θα δημοσιευθόν εις τά φυλλάδια της Β' Τριμηνιας, ήτοι Μαρτίου, Απριλίου και Μαΐου 1928.

Οι παλαιοί συνδρομηταί γνωρίζουν τούς όρους. Οι νέοι θα τούς μάθουν λεπτομερώς όταν θα δημοσιευθ ή Οδηγός Πρός τό παρόν, διά νάχρίσουν νά στέλλουν λύσεις, όρκει νά μάθουν τά έξής:

1ον.—Διεσθάν λαμβάνουν μέρος όλοι όσοι έχουν έγκεκριμένο ψευδώνυμον διά τό 1928. Οι άνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και τά άνευ ψευδωνύμου άδέλφια των πληρώνουν διά τας λύσεις κάθε φυλλάδιου λεπτά 10, οι δε άγροσταί επίσης λεπτά 2] (εις γραμματόσημον).

2ον.—Αι λύσεις γράφονται εις ιδιαίτερον φύλλον χωριστό που όνομάζεται Χαρτί των Δύσεων ή Λυσεόχαρτο. (Γά φύλλα αυτά είναι χαρακωμένα κι' έχουν έντύπως οδηγίασ που και πώς σέπει νά γράφονται αι λύσεις.) Τό Χαρτί των Δύσεων πωλείται εις δέσμας από 13 φύλλα και κάθε δέσμη τιμάται δρ. 2,50. (Ταχυδρομικώς διά τό Έσωτερικόν δρ. 2,80, διά τό Έξωτερικόν δρ.

3,50). Όσοι όποιος θέλει νά δημοσιεύσ η πρόχειρα πρώτα-πρώτα νά προημεθεύ η τέτοιο χαρτί από τό γραφειόν μου. (Μία δέσμη όρκει διά τήν Τριμηνια).
 3ον.—Κάθε φυλλάδιον λύσεως γράφονται εις χωριστόν φύλλον λυσεόχαρτου. (Δέν επιτρέπεται δηλαδή νά γραφούν εις ένα φύλλον λύσεις δύο ή περισσότερων φυλλαδιών, όσο λίγα και αν είναι.) Επιτρέπεται όμως δύο ή περισσότερα λυσεόχαρτα νά στέλλωνται μαζί, όρκει νά μήν έμπεράσει ή ποσότης άνωτός της όκτοίας είναι δεσκαί αι λύσεις του άρχαιότερου φυλλαδίου. (Και εις τας Άσκήσεις κάθε φυλλάδιου σημειώνεται ός ποτέ είναι δεσκαί αι λύσεις των.) Άκόμη, όταν έστειλε κανείς τας λύσεις ενός φυλλαδίου κι' εν τή περυσία ή λουλούδα—αν διαθεσόμες πός του είναι γνωστή, ή έτι ή λουλούδα δέν έχει τά παραπάνω γνωρίσματα:

Μά μήπως και ή περκαλλίδα που άνοφάρι δέν είναι «ένα έστειλες ραδικιός»; Τό γαλλικό πικαντί (pissenlit) όσα λεπτά έ καταξα τό έρμηνησόν έτσι: «κι έδ σφες και άλλας λύσεις του ίδιου, ειμπορεί νά τας στείλει συμπληρωματικώς, γράφον εν τας εις χωριστόν πάλιν φύλλον λυσεόχαρτου».

4ον.—Οι διαγωνιζόμενοι διαρροδύναι εις τρεις Τάξεις, άπό λόγους της ήλικίας των, ή β ποία πρέπει νά σημειώνεται πάντοτε εις τήν οικείαν θεσόν του λυσεόχαρτου. Όσον διά τόν τρόπο τής άπονομής τών Βραβείων, χωριστόν εις κάθε Τάξιν, τόν όριθμόν και τό είδος των, αυτά ό νέοι συνδρομηταί θα τά μάθουν έγκαιρώς από τόν Οδηγό. Ούτε είναι βέβαια άνάγκη νά τό γνωρίζουν, διά νάχρίσουν νά λένουν Άσκήσεις και νά στέλλουν τας λύσεις των κατά τούς άνωτέρω όρους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Εβρουλίου τήν 27 Φεβρουαρίου 1928.
 Ο ΟΑΗΓΟΣ του Συνδρομητού έταμαζεται. Οι νέοι συνδρομηταί που τόν περιμένουν για νά μάθουν τούς όρους της συμμετοχής νά στην κίνησή μας, θα τόν έχουν άπό στή διάθεσή των. Έγινωμετά έδ άς δηλογούνται από τούς παλαιούς συνάδελφους των κι' άπ' τής δηγίας που δίνω στην προκήρυξη κάθε Διαγωνισμού, όπως πη-σήμερον του 238 Διαγωνισμού τών Δύσεων, που άρχίζει απ' αυτό τό φυλλάδιο.

Αντιγράφω έδω έλόκληρο τό γράμμα που μου έστειλε ή Μεγάλη Έλλάς. Είναι πολύ ένδική φέρων:
 «Από τή στιγμή που έλαβα τό 9ον φύλλο κι' έδιάβασα τήν έντυπότητα τ' Σταματίου, δέν κινώ άλλο παρά νά πωτάω, νά γράψω, νά παραγγέλνω στούς... «εϊδικούς» μου, νά μου δώσουν όσες συμπληρωματικές πληροφορίες μποροῦν. Ο'Ο κ. Σταματίου γράφει πώς σοι εϊδικό μου δέν έχουν δικήν, γιατί τήν μολοστρα δέν τήν κάνει ένα είδος ραδικιού».

Οι εϊδικό μου όμως δέν πιστεύω νά μήλυσαν έτσι άοριστάς. Καθόρισαν, όνόμασαν τό φύλ που τήν κάνει και ός επεξηγήσαν

απόρθεσαν ότι «τρώγεται, άνήκει σ' ένα είδος ραδικιού». Έτσι, άπαράλληλα, έ είχα γράψει έγω και για συντομία, ίσως, ό κ. Φαίδων έγραψε: «να είδος ραδικιού», χωρίς νά φανταζεται πως γινόταν λιγότερο έπισημής ό όρισμός...
 Και πάλι όμως άπορώ πώς σε αυτή μόνο τή φράση έσπέρησε ό κ. Φ. τήν άρνησή του. Η νά είπα κάλλιστα, δέν εκατάλαβα τί άκριβώς άρνήσται: δ.ι δέν κάνει τή μολοστρα ή λουλούδα—αν διαθεσόμες πός του είναι γνωστή, ή έτι ή λουλούδα δέν έχει τά παραπάνω γνωρίσματα:

Μά μήπως και ή περκαλλίδα που άνοφάρι δέν είναι «ένα έστειλες ραδικιός»; Τό γαλλικό πικαντί (pissenlit) όσα λεπτά έ καταξα τό έρμηνησόν έτσι: «κι έδ σφες και άλλας λύσεις του ίδιου, ειμπορεί νά τας στείλει συμπληρωματικώς, γράφον εν τας εις χωριστόν πάλιν φύλλον λυσεόχαρτου».

4ον.—Οι διαγωνιζόμενοι διαρροδύναι εις τρεις Τάξεις, άπό λόγους της ήλικίας των, ή β ποία πρέπει νά σημειώνεται πάντοτε εις τήν οικείαν θεσόν του λυσεόχαρτου. Όσον διά τόν τρόπο τής άπονομής τών Βραβείων, χωριστόν εις κάθε Τάξιν, τόν όριθμόν και τό είδος των, αυτά ό νέοι συνδρομηταί θα τά μάθουν έγκαιρώς από τόν Οδηγό. Ούτε είναι βέβαια άνάγκη νά τό γνωρίζουν, διά νάχρίσουν νά λένουν Άσκήσεις και νά στέλλουν τας λύσεις των κατά τούς άνωτέρω όρους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Εβρουλίου τήν 27 Φεβρουαρίου 1928.
 Ο ΟΑΗΓΟΣ του Συνδρομητού έταμαζεται. Οι νέοι συνδρομηταί που τόν περιμένουν για νά μάθουν τούς όρους της συμμετοχής νά στην κίνησή μας, θα τόν έχουν άπό στή διάθεσή των. Έγινωμετά έδ άς δηλογούνται από τούς παλαιούς συνάδελφους των κι' άπ' τής δηγίας που δίνω στην προκήρυξη κάθε Διαγωνισμού, όπως πη-σήμερον του 238 Διαγωνισμού τών Δύσεων, που άρχίζει απ' αυτό τό φυλλάδιο.

Αντιγράφω έδω έλόκληρο τό γράμμα που μου έστειλε ή Μεγάλη Έλλάς. Είναι πολύ ένδική φέρων:
 «Από τή στιγμή που έλαβα τό 9ον φύλλο κι' έδιάβασα τήν έντυπότητα τ' Σταματίου, δέν κινώ άλλο παρά νά πωτάω, νά γράψω, νά παραγγέλνω στούς... «εϊδικούς» μου, νά μου δώσουν όσες συμπληρωματικές πληροφορίες μποροῦν. Ο'Ο κ. Σταματίου γράφει πώς σοι εϊδικό μου δέν έχουν δικήν, γιατί τήν μολοστρα δέν τήν κάνει ένα είδος ραδικιού».

Οι εϊδικό μου όμως δέν πιστεύω νά μήλυσαν έτσι άοριστάς. Καθόρισαν, όνόμασαν τό φύλ που τήν κάνει και ός επεξηγήσαν

απόρθεσαν ότι «τρώγεται, άνήκει σ' ένα είδος ραδικιού». Έτσι, άπαράλληλα, έ είχα γράψει έγω και για συντομία, ίσως, ό κ. Φαίδων έγραψε: «να είδος ραδικιού», χωρίς νά φανταζεται πως γινόταν λιγότερο έπισημής ό όρισμός...
 Και πάλι όμως άπορώ πώς σε αυτή μόνο τή φράση έσπέρησε ό κ. Φ. τήν άρνησή του. Η νά είπα κάλλιστα, δέν εκατάλαβα τί άκριβώς άρνήσται: δ.ι δέν κάνει τή μολοστρα ή λουλούδα—αν διαθεσόμες πός του είναι γνωστή, ή έτι ή λουλούδα δέν έχει τά παραπάνω γνωρίσματα:

Μά μήπως και ή περκαλλίδα που άνοφάρι δέν είναι «ένα έστειλες ραδικιός»; Τό γαλλικό πικαντί (pissenlit) όσα λεπτά έ καταξα τό έρμηνησόν έτσι: «κι έδ σφες και άλλας λύσεις του ίδιου, ειμπορεί νά τας στείλει συμπληρωματικώς, γράφον εν τας εις χωριστόν πάλιν φύλλον λυσεόχαρτου».

4ον.—Οι διαγωνιζόμενοι διαρροδύναι εις τρεις Τάξεις, άπό λόγους της ήλικίας των, ή β ποία πρέπει νά σημειώνεται πάντοτε εις τήν οικείαν θεσόν του λυσεόχαρτου. Όσον διά τόν τρόπο τής άπονομής τών Βραβείων, χωριστόν εις κάθε Τάξιν, τόν όριθμόν και τό είδος των, αυτά ό νέοι συνδρομηταί θα τά μάθουν έγκαιρώς από τόν Οδηγό. Ούτε είναι βέβαια άνάγκη νά τό γνωρίζουν, διά νάχρίσουν νά λένουν Άσκήσεις και νά στέλλουν τας λύσεις των κατά τούς άνωτέρω όρους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Εβρουλίου τήν 27 Φεβρουαρίου 1928.
 Ο ΟΑΗΓΟΣ του Συνδρομητού έταμαζεται. Οι νέοι συνδρομηταί που τόν περιμένουν για νά μάθουν τούς όρους της συμμετοχής νά στην κίνησή μας, θα τόν έχουν άπό στή διάθεσή των. Έγινωμετά έδ άς δηλογούνται από τούς παλαιούς συνάδελφους των κι' άπ' τής δηγίας που δίνω στην προκήρυξη κάθε Διαγωνισμού, όπως πη-σήμερον του 238 Διαγωνισμού τών Δύσεων, που άρχίζει απ' αυτό τό φυλλάδιο.

Αντιγράφω έδω έλόκληρο τό γράμμα που μου έστειλε ή Μεγάλη Έλλάς. Είναι πολύ ένδική φέρων:
 «Από τή στιγμή που έλαβα τό 9ον φύλλο κι' έδιάβασα τήν έντυπότητα τ' Σταματίου, δέν κινώ άλλο παρά νά πωτάω, νά γράψω, νά παραγγέλνω στούς... «εϊδικούς» μου, νά μου δώσουν όσες συμπληρωματικές πληροφορίες μποροῦν. Ο'Ο κ. Σταματίου γράφει πώς σοι εϊδικό μου δέν έχουν δικήν, γιατί τήν μολοστρα δέν τήν κάνει ένα είδος ραδικιού».

Οι εϊδικό μου όμως δέν πιστεύω νά μήλυσαν έτσι άοριστάς. Καθόρισαν, όνόμασαν τό φύλ που τήν κάνει και ός επεξηγήσαν

απόρθεσαν ότι «τρώγεται, άνήκει σ' ένα είδος ραδικιού». Έτσι, άπαράλληλα, έ είχα γράψει έγω και για συντομία, ίσως, ό κ. Φαίδων έγραψε: «να είδος ραδικιού», χωρίς νά φανταζεται πως γινόταν λιγότερο έπισημής ό όρισμός...
 Και πάλι όμως άπορώ πώς σε αυτή μόνο τή φράση έσπέρησε ό κ. Φ. τήν άρνησή του. Η νά είπα κάλλιστα, δέν εκατάλαβα τί άκριβώς άρνήσται: δ.ι δέν κάνει τή μολοστρα ή λουλούδα—αν διαθεσόμες πός του είναι γνωστή, ή έτι ή λουλούδα δέν έχει τά παραπάνω γνωρίσματα:

Μά μήπως και ή περκαλλίδα που άνοφάρι δέν είναι «ένα έστειλες ραδικιός»; Τό γαλλικό πικαντί (pissenlit) όσα λεπτά έ καταξα τό έρμηνησόν έτσι: «κι έδ σφες και άλλας λύσεις του ίδιου, ειμπορεί νά τας στείλει συμπληρωματικώς, γράφον εν τας εις χωριστόν πάλιν φύλλον λυσεόχαρτου».

4ον.—Οι διαγωνιζόμενοι διαρροδύναι εις τρεις Τάξεις, άπό λόγους της ήλικίας των, ή β ποία πρέπει νά σημειώνεται πάντοτε εις τήν οικείαν θεσόν του λυσεόχαρτου. Όσον διά τόν τρόπο τής άπονομής τών Βραβείων, χωριστόν εις κάθε Τάξιν, τόν όριθμόν και τό είδος των, αυτά ό νέοι συνδρομηταί θα τά μάθουν έγκαιρώς από τόν Οδηγό. Ούτε είναι βέβαια άνάγκη νά τό γνωρίζουν, διά νάχρίσουν νά λένουν Άσκήσεις και νά στέλλουν τας λύσεις των κατά τούς άνωτέρω όρους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Εβρουλίου τήν 27 Φεβρουαρίου 1928.
 Ο ΟΑΗΓΟΣ του Συνδρομητού έταμαζεται. Οι νέοι συνδρομηταί που τόν περιμένουν για νά μάθουν τούς όρους της συμμετοχής νά στην κίνησή μας, θα τόν έχουν άπό στή διάθεσή των. Έγινωμετά έδ άς δηλογούνται από τούς παλαιούς συνάδελφους των κι' άπ' τής δηγίας που δίνω στην προκήρυξη κάθε Διαγωνισμού, όπως πη-σήμερον του 238 Διαγωνισμού τών Δύσεων, που άρχίζει απ' αυτό τό φυλλάδιο.

Αντιγράφω έδω έλόκληρο τό γράμμα που μου έστειλε ή Μεγάλη Έλλάς. Είναι πολύ ένδική φέρων:
 «Από τή στιγμή που έλαβα τό 9ον φύλλο κι' έδιάβασα τήν έντυπότητα τ' Σταματίου, δέν κινώ άλλο παρά νά πωτάω, νά γράψω, νά παραγγέλνω στούς... «εϊδικούς» μου, νά μου δώσουν όσες συμπληρωματικές πληροφορίες μποροῦν. Ο'Ο κ. Σταματίου γράφει πώς σοι εϊδικό μου δέν έχουν δικήν, γιατί τήν μολοστρα δέν τήν κάνει ένα είδος ραδικιού».

Οι εϊδικό μου όμως δέν πιστεύω νά μήλυσαν έτσι άοριστάς. Καθόρισαν, όνόμασαν τό φύλ που τήν κάνει και ός επεξηγήσαν

απόρθεσαν ότι «τρώγεται, άνήκει σ' ένα είδος ραδικιού». Έτσι, άπαράλληλα, έ είχα γράψει έγω και για συντομία, ίσως, ό κ. Φαίδων έγραψε: «να είδος ραδικιού», χωρίς νά φανταζεται πως γινόταν λιγότερο έπισημής ό όρισμός...
 Και πάλι όμως άπορώ πώς σε αυτή μόνο τή φράση έσπέρησε ό κ. Φ. τήν άρνησή του. Η νά είπα κάλλιστα, δέν εκατάλαβα τί άκριβώς άρνήσται: δ.ι δέν κάνει τή μολοστρα ή λουλούδα—αν διαθεσόμες πός του είναι γνωστή, ή έτι ή λουλούδα δέν έχει τά παραπάνω γνωρίσματα:

Μά μήπως και ή περκαλλίδα που άνοφάρι δέν είναι «ένα έστειλες ραδικιός»; Τό γαλλικό πικαντί (pissenlit) όσα λεπτά έ καταξα τό έρμηνησόν έτσι: «κι έδ σφες και άλλας λύσεις του ίδιου, ειμπορεί νά τας στείλει συμπληρωματικώς, γράφον εν τας εις χωριστόν πάλιν φύλλον λυσεόχαρτου».

4ον.—Οι διαγωνιζόμενοι διαρροδύναι εις τρεις Τάξεις, άπό λόγους της ήλικίας των, ή β ποία πρέπει νά σημειώνεται πάντοτε εις τήν οικείαν θεσόν του λυσεόχαρτου. Όσον διά τόν τρόπο τής άπονομής τών Βραβείων, χωριστόν εις κάθε Τάξιν, τόν όριθμόν και τό είδος των, αυτά ό νέοι συνδρομηταί θα τά μάθουν έγκαιρώς από τόν Οδηγό. Ούτε είναι βέβαια άνάγκη νά τό γνωρίζουν, διά νάχρίσουν νά λένουν Άσκήσεις και νά στέλλουν τας λύσεις των κατά τούς άνωτέρω όρους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Εβρουλίου τήν 27 Φεβρουαρίου 1928.
 Ο ΟΑΗΓΟΣ του Συνδρομητού έταμαζεται. Οι νέοι συνδρομηταί που τόν περιμένουν για νά μάθουν τούς όρους της συμμετοχής νά στην κίνησή μας, θα τόν έχουν άπό στή διάθεσή των. Έγινωμετά έδ άς δηλογούνται από τούς παλαιούς συνάδελφους των κι' άπ' τής δηγίας που δίνω στην προκήρυξη κάθε Διαγωνισμού, όπως πη-σήμερον του 238 Διαγωνισμού τών Δύσεων, που άρχίζει απ' αυτό τό φυλλάδιο.

Αντιγράφω έδω έλόκληρο τό γράμμα που μου έστειλε ή Μεγάλη Έλλάς. Είναι πολύ ένδική φέρων:
 «Από τή στιγμή που έλαβα τό 9ον φύλλο κι' έδιάβασα τήν έντυπότητα τ' Σταματίου, δέν κινώ άλλο παρά νά πωτάω, νά γράψω, νά παραγγέλνω στούς... «εϊδικούς» μου, νά μου δώσουν όσες συμπληρωματικές πληροφορίες μποροῦν. Ο'Ο κ. Σταματίου γράφει πώς σοι εϊδικό μου δέν έχουν δικήν, γιατί τήν μολοστρα δέν τήν κάνει ένα είδος ραδικιού».

Οι εϊδικό μου όμως δέν πιστεύω νά μήλυσαν έτσι άοριστάς. Καθόρισαν, όνόμασαν τό φύλ που τήν κάνει και ός επεξηγήσαν

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοῦται, αν δέν συνοδεύεται από τό δ. κ. κ. άριθμ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή άνανοῦμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1928. Όσα συνοδεύονται από Α, έγκινουν εις άόριστο και δσα από Κ, εις κορίσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άστρος Κρίνος, κ. (ΣΑ.—Αντί του Λευκός Κρίνος που άνεκρίθη στό 11ον φύλλο και τουτό διά νά μή γίνεται σύγχυσις με τό Λευκόν Κρίνον που είχε προηγουμένως έγκριθεί διά τήν 11 Μ στο δον.) Έντολοφός, κ. (Άδλιοι). Μαύρος Σκελετός, ά. (ΒΓ). Έθνικός Ύμνος, ά. (ΓΓ). Χρυσοπήνη, κ. (ΚΠ). Καζούρα, κ. (1+2). Κόκκινος Διάβολος, ά. (ΑΑ). Μικρομυγαλή, κ. (ποιός). Βολιωτάκι, ά. (ΑΔ). Κουφοκορακίτης, ά. (ΙΝ). Γαρδένια, κ. (ΣΑ). Δάμας, ά. (Χ). Άνανεώσις Ψευδωνύμων: Έσοτάδιος Δαφνομήλης, κ. Άσάν, ά. Άλέιος Άργυρός, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Άγρολόουδο και Κόκκινον Κρίνον (τό πρώτο εις τής Σ, τό δεύτερο εις τής Τ, τό Γιάσμι για τήν Ζ, ένεκρίθη στό 12ο φυλλάδιο) Άρτινήν Άδην και Τσούχτραν (ή χει καλώς! Πηλοαετινόν Κεράσι μετά χαρής, σου έπιτρέπω νά μου γράψης όσα συχνά θέλεις) και βέβαια πός εισαί τώρα άρκετά μεγάλη για νά με διαδέξης δλακέρη, — κι' έγι μόνο τό ηηκατό μου, όπως ίσως πέσει, — και νά χεις ψευδώνυμο) Ρασκουίταν (κι' έγω είμαι πολύ εδχαριστήμενη που άπέκτησα μία τόσο καλή φίλη νά μου γράψης συχνά και μη σε μέλει για τό «γράμμάτσο» σου είμαι σνευθισμένη νά διαδάξω άκανόνιστα παιδικά γραφήματα και με πόνη χαρά τά βλέπω σιγά-σιγά νά κανονίζονται...)
 Χρυσό Παγόνη (χαίρω πολύ θά είδες ότι από τό ψευδώνυμο σου έδιδάξα) Ρέαν (παριστικά! για τό έσοπάθωμα σ' εδχαριστήσαστε τράδια έστειλα) Λευκόν Κρίνον (ή επανόρθωσις γίνεται σήμερα στις Έγκρισεις Ψευδωνύμων) Χρυσόφτερο Όνειρο (χαίρω για όσα μου γράφεις) ναι, μπορείς νά μεταχειρίζομαι και τά δυό χαίρετώ τή νέα μου φίλη και σε παρακαλώ νά τής πής νά μου γράψη χωρίς κανένα διαταμό) Πηλοκοραβάναν (νά δώση ό θεός! τό γράμμα σου πολύ με συγκίνησε) Βήχαριστό μ' εδη μου τήν καρδιά τά καλά παιδιά μου που έσοπάθωσαν κι' απτήν τήν έδδομάδα. Είναι οι έξής: Ταζιά, Άνεμώνη του Βουνού, Ρέα (δια τήν Βολιωτική Παρέα), Θυλιεκό Πόταμι, Γαλήνη, Μικρή Αρτίσια, Μερκία και Άγγελας Έλπίδας.

Καίριας Έπιστολής μου έστειλαν απτήν τήν έδδομάδα κι οι έξής: Τοδολέστον, Μπόέμ, Έβη, Άνδαλουσία, Άγγελισούλα Μουνδρέα, Κόκκινος Διάβολος, Μυροβόλος Άνοξίς, Καζούρα, Χρυσοπήνη, Εδην του Βουνού και Βιργινία Σεραφής. — Έξαιρέσις τις παραγγέλις των και τούς εδχαριστώ για τά καλά των λόγια. Στο έρχόμενα, αν έχω τόπο, θα τούς άκανήσω.

Είχαμε πολύ καλά, Άκάμα, που άποφάσισαν νά μη γράψης και πρό πάντων νά μου στείλεις αυτά τά δυό σέϊτα. Μα έβρασαν πολύ. Με λίγες άπλοδοταίες γραμμές λένε πολλά. Εκί τό δι έχεις τάλάντο μαρτυρεί κι' ή προτιμητή σου για τό σέϊτα του Θωμάσσου Ταζιτιού που είναι πράγματι καλλιτεχνικότητα. Έλιπώ τώρα νά μου γράψης συχνά.

λοι' φίλησέ μου και τὸ μικροῦλόγ
 νέο μου φίλο' δὲν ἀμφιβέβηλα πῆς
 κάθε παιδί πὸν γνωρίζεις, εἴτε
 στοῦ δασκάλου εἴτε ἄλλου, θὰ τὸ
 προτρέψεις νὰ γίνεται συνδρομη-
 τής.) **Ἐνδοξο Σούλι** (ἔστειλα
 ἔτι ἐξήγησες σ' εὐχαριστῶ γιὰ
 τὰ καλά λόγια κ' ὁ κ. Σ. χά-
 ρηκε πολὺ γι' αὐτὴ τὴν κουμπια-
 ριά και κάποτε βέβαια θὰ σὲ γνω-
 ρίσῃ σ' ἡ ἀνίψιδος του) **Καμάρι**
τῆς Μητέρας (Παιδικὸν θα-
 πρὸν) και **Τὸν Τόμον ἔστειλα** χ-
 ριτωμένα αὐτὰ πὸν μὸν γράφεις
 γιὰ τὴν Κοριακή) **Δ. Γιαμου-
 γιάννην** (ἔχι, ἤμουν βέβαιη πῶς
 δὲν με ἔξχασες' καλὴ ἐπιτυχία
 στοὺς διαγωνισμοὺς ἔστειλα) **Σω-
 σὸ** (ἔστειλα' ὁ χορὸς θὰ γίνῃ ἀρ-
 γότερα' δὲν ἦταν ἀπαράτητο νὰ
 εἶναι ἀποκηρῆκός, και με τὸ
 κρὸ πὸν ἔκανε μέλιστα, καλὸ-
 τερα πὸν δὲν ἔγινε τώρα) **Λεμο-
 νιῶν** μὴν τὴς ἀκοῆς και κάνα τὴ
 δουλειά σου' παιδιὰ πὸν διαβά-
 ζονται τέτοια βιβλία, δὲν λογαρι-
 ζονται' σὲ συγχάρω γιὰ τὸ ἀρι-
 στα πὸν πήρες στὰ μαθηματικά,
 ἀνὸ πρῶτα ἦσαν ἐνα... μαθημα-
 τικὸ τοῦδ' ἄλλο) **Χιωτοπούλαν**
 (εὐχαριστῶ και χάρω πὸν δὲν με
 ἔχχασες) **Σοφίαν Θεαίδου** (ἡ αλ-
 τησὴ σου δεκτὴ) **Νιαγδραν** (ἔδω-
 στήν Προκήρυξή τοῦ 238ου Δια-
 γωνισμοῦ) **Καλὸν Οἰωνὸν** ἐλή-
 φθησαν) **Θουλιῶν Πανάμ, Ἐ-
 θνικὸν Ὑμνον, Ἐσμερῆδαν**
 κτλ. κτλ.
 Εἰς ἅσας ἐπιστολάς ἐβλάστη-
 τὰ τὴν 26 Φεβρουαρίου, ἔστειλα
 τῆσιν στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Μαρτίου

202. Λεξιγράφος
 Πόλλυ δική μας ἐβόλα
 Με βασιλιά μισγέλο
 Κι' ἄμισθὰ εἶδο μ' ἐκκλησιὰ
 Στὸ θρόνον του ἕναν ἄλλο.
 Καρδιανὰ

203. Συλλαβογράφος
 Ἐνα σύμφωνο τὸ ἐνώνω
 Μὲ γησὸν στὸ Αἰγαίο
 Κι' ἕνα δέντρο φανεράνω
 Πέχει φύλλωμα ὄρατο.
 Ἑλλάς

204. Στοιχειογράφος
 Ἀναμμένον ἄν μ' ἀφήσεις;
 Σὲ ζεσταίνω, σὲ φωτίζω.
 Μ' ὄν τὴν κεφαλή μου σβύσης,
 Γλυκοὺς ἡχοὺς θὰ σοφρίζω.
 Ἑλὴ

205. Μεταγραμματισμοὺς
 Πρῶτ-πρῶτὴ στὴν ἐκκλησία
 Ἄκοις ὄρατα ἀκολουθία.
 Μὰ ἕνα γράμμα τῆς ἀλλάξεις
 Κι' ἕνα βουνὸ παρουσιάσεις.
 Σπαθὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου

206. Χαίανδρος
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερι-
 σκοὶ διὰ γραμμάτων ὡς τὰ γ'
 ἀναγινώσκονται κατὰ ἄστρον : φω-
 τιστικόν, ἀπόστολος, γεωγραφικὸς
 ἄστρο, ἀντωνυμίο, πρόθεσις, ἐπιρ-

ρημα, τύραννος, δυστυχισμένη μη-
 τέρα, χρ' νική διαίρεσις, πρόθεσις,
 ἄλλη πρόθεσις, ῥήμα, ὄστρον,
 προφήτης, μουσικὸς φθόγγος,
 Ἀναγεννηθείσα Ἑλλάς

- 207. Κρυπτογραφικὸν**
 12814567 = Βυζ. αὐτοκράτορ
 214535 = Χόρτον
 31467 = Σαῖτος
 462317 = Ζῶον
 531267 = Ἀερόσφορος
 67312 = Βασίλειος Ζουγδ.
 736267 = Ἐντομό βλαβερὸ
 Νικόλαος Τσόκας

208-209. Μεταμορφώσεις
 1.— Ἡ λύπη δι' 8 μεταμορ-
 φώσεων νὰ γίνῃ χαρὴ.
 2.— Τὸ σκότος διὰ 10 μεταμορ-
 φώσεων νὰ γίνῃ φῶς.

[Κάθε λέξις προσέχεται ἀπὸ τὴν
 ἄλλην δι' ἀλλαγῆς ἐνὸς μόνου
 ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς, ἢ ἀφαι-
 ρέσεως, ἢ προσθήκης, ἢ ἀλλαγῆς
 ἀκόμῃ τοῦ τόνου τῆς π.χ.: Κλειώ,
 κλειώ, κλειών, Κλέων, λέων,
 λέγων, λέγω, λέγε, λέγει, λέ-
 γεις, λέξεις, λέξις, λέξις κτλ.]
 Ἀστρατόβρονον

210. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξων
 Τόπος ὅπου φυλάσσονται ἐγ-
 γραφα—κάθε ζωντανόν= τὸ ἤμι-
 σον τοῦ παντός + (Χώρα τῆς Μι-
 κρῆς Ἀσίας—πρόθεσις =) ἀπα-
 γορευτικόν + (σκῆτος—νῆσος =)
 ἀριθμητικόν.
 Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Μέγας
 ἀρχαῖος φυσικομαθηματικός,
 Ἰταλιανός

211. Ἑλλητισμόφωνον
 α - ιω - ι - ιω - ι
 Ρέδον τὸ Ἀράραντον

212. Γράφος
 μ μ μ 1
 0 μ φ ο Ν Ν
 μ μ μ
 Μήδεια

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
213. Charade
 Vous trouverez, cher lecteur,
 Mon premier chez le repasseur.
 A mon second fermez la porte
 De peur qu'il ne vous emporte.
 Soyez mon tout, fervent et
 [pleux.
 Votre récompense est aux cieux.
 Ἀγνὴ Ψυχολογία

214. Rebus
 toittoittoi rarara
 toittoit le ra
 toittoit ciel ra
 toittoit ra
 Λουλοῦ Μ. Ἀρμάου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 51
 748. Βούσις (βοῦς, ἴσις) —
 749. Ρόδον (ρῶ, δῶν). — 750. Ἐ-
 λαφος-ἐλαφος — 751. Μουστός-
 μουστός. — 752. Ὁ σιδηρόδρο-
 μος. — 753.
 Γ Α Ι Α Σ 754. ΑΙΝΟΣ (Ἰανός,
 ΘΩ Μ Α Σ, γὰς, ὄγος, Σινά.) —
 Χ Α Ν Ι Α 755-758. Διὰ τοῦ Ο :
 Ζ Η Μ Ι Α 759-760. Διὰ τοῦ Ο :
 Μ Ο Σ Χ Α κῶλιος, κορμὸς, Κο-
 λῶμος, Κόδρος, σκόροδον. —
 760. ΒΕΡΝΗ - ΒΟΔΟΣ (Βέρν,
 ἘΟρτή, Ράλλης, Νάξος, Ἡλι-

οΣ.) — 761. Μολὸν λαβέ. — 762.
 Μὴ ἔσο ὑποκριτής. (Μι ἔς ο,
 ὅπῳ κρὶ τις.) — 763. Orphée (or,
 fee.) — 764-768. Par F: fiel, fille,
 chef, flanc, feu.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Α ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἢ
Α Διάπλασις εἰσήλθε εἰς τὸ
50δ' ἔτος τῆς.
 Ὅσοι ἐγράφησαν τὰ στα-
 λέντα πέντε πρῶτα φύλλα
 τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦν-
 ται συνδρομηταὶ και παρα-
 καλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ
 ταχύτερον τὴν λήξασαν συν-
 δρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πᾶν λέξις με πᾶν
 στοιχεῖα δρ. Β (τὸ ἐλάχιστον τμήμα).
 Πρῶταν τὸν 10 λέξων 60 λέξια ἢ λέ-
 ξις, με πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεκτὰ 70 και
 με μερκαῖα δρ. 1.
 Ὁ χριστός στίχος δρ. 3.
 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπορριπτή.
 /ΚΗ' — 239/

Ο Μπῶσμ εὐχαριστῶντας θὰ ἴπτεος δ-
 να τετραδιάσι ἀπὸ δλους-ες. Δ/σις : Σ.
 Βερνη, Ἀλεξανδρεία 27, Θεσσαλονίκη
 (διὰ Κ. Ἰωαννίδην).
 /ΚΗ' — 240/

Ν ἔρσις, ποῖα ἢ Δ/σις σου; Ἐσθὴν Ἀε-
 ροβιόπλοια, Γκιόνη, σὲς εὐχαριστῶ
 διὰ τὰς εἰδήσ. Νὰ περιμένῃ τετραδιάσι;
 Δ/σις : (ΚΗ' — 105). Ἄνδαλυσία
 /ΚΗ' — 241/

Α νταλλάσσω κάρτες και ἀλληλογραφῶ.
 Δ/σις : Χρήστον Κουκορόπου, Σιατί-
 στας 3 Θεσσαλονίκην.
 ΕΞΗΤΗΜΕΝΟ ΗΓΕΙΡΟΤΑΚΙ
 /ΚΗ' — 242/

Θ ἄδεια νὰ γνωριστῶ ἀλληλογραφεῖντας
 με Ἐρμίνην και Νίναν Ἐπιθοπούλου.
 Δ/σις : Α. Β. Βλασσκούδην, Σουφί.
 ΑΠΟΣΘΟΣ ΗΡΩΔΗ Στὸ Ἀμοφνή.
 /ΚΗ' — 243/

Ε νδοξο Σούλι, Σταυραετῆ, Κολοκοθόπο-
 ρε, ἀνταλλάσσω τετραδιάσια μῆσον
 ἀναλλάσσω.
 Πληγωμένους Ταυρομήχοις
 /ΚΗ' — 244/

Ο ΗΣΟΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ
 Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 Προκηρῶσσομεν διαγωνισμὸν Κτη-
 ματογραφικῶν κάρτων. Συμμετο-
 χῆ μὲν ὁδοσάσις πρῶτη μέχρι 30
 Ἀπριλίου. Περιμένοντες ἀπὸ ἑσῶς
 και ἔλης. Στείλατε : Ὁμοσπονδιῶν
 Βουλγαροκτόνων, ὄδος Ἀλεξανδρου
 Σουτσοῦ 1, Ἀθῆνας. Ζητεῖνται μὲν
 και ἀντιπρόσωποι. Ἀπερσῶσι προσε-
 χῶς.
 Ὁ τῶν διαγωνισμῶν :
 ΑΣΑΝ
 /ΚΗ' — 245/

Ρ οδοσάσμεν Βασκοπούλα = Ἑλ. Ἰορ-
 δανίδου Ἄουα !... Χά ! γά ! γά !
 Κῆκιννος Διάβολος
 /ΚΗ' — 246/

Θ ἔ μου ἔκανε μεγάλη εὐχαριστήσι ἐνα
 σὰς τετραδιάσι, ἀναλλάσσω.
 Ρῶς Πιεροτίνα
 /ΚΗ' — 247/

Α ΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΔΩΝ
 Ἰσοφίσις γιὰ τὰ πρῶτα
 /ΚΗ' — 250/

Α ΡΑΠΑΚΙ = Ἀντ. Μάτσος. Κουτσοῦν
 = Καραπαναγιώτης,
 ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΠΑΝΩΝΕ, ΚΑΡΔΙΝΑΚ
 /ΚΗ' — 251/

Α ποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου και
 ἀπογραφικῶν κάρτων. Ἐλάβα πᾶν
 ἀπαντήσας. Βραβεῖον τὴν Δευτὴν Γρ.
 δέντια και Κάρμεν Σόββα. Βραβεῖο κί-
 τες, στείλατε σὰς παρακαλῶ τεταυρομη-
 τες.
 ΦΤΟΚΟ ΧΑΜΟΜΙΝΟ
 /ΚΗ' — 252/

Α νταλλάσσω τετραδιάσια με δλους-
 ἰς ἰδιοκτήτας με Κορονησῶτες. Δ/σις: Κη-
 τῆς 11, Κομοτηνὴν Ἀντ. Θράσιος, διὰ τὸ
 Λεσίλλαν.
 ΤΕΛΕΣΜΑ
 /ΚΗ' — 253/

Τ ῶση Ἀποστολίδη, ἕνα τετραδιάσι με
 πῶσον θὰ μ' εὐχαριστοῦσε! Θὰ κατὰ
 ἔως ἔργα ποῖα εἶμαι :
 ΤΕΛΕΣΜΑ
 /ΚΗ' — 254/

ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ
Κ ἔπανε : Μπερζεράν δὲν εἶναι Πᾶν
 μάλως. (Τὸ βεβαίω. Διάπλασις)
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 Στὸν (ΚΖ — 1014) βραβεύοντες
 Βουλγαροκτόνους με Ἀετιόδα. Σὲ
 τε ταυροδρομικῶς.
 Προκηρῶσσομεν διαγωνισμὸν : ἤσων
 ἄν, ποιημάτων, δηγημάτων, Ἰχνυοσφαι-
 ρῶν (Θέματα ὀτιδήποτε). Βραβεῖα 12 εἰκό-
 τετα. Συμμετοχὴ τριδραχμῶν. Πρῶ-
 τισία ἡμίση. Γεωργίου Ποορναροπούλου
 (διὰ Ἡ. Ἰωαννίδην) 117, Ἀθῆνας.
 Ὁ Ὑπουργός : Ἰπποκρίτης Ταυροκτῆ
 /ΚΗ' — 255/

Π ροκηρῶσσομεν διαγωνισμὸν Μικρῶν
 ἀπαντήσων και ἡθοποιῶν. Συμμετοχὴ 3
 δραχμῶν. Νικόλαον Χριστοφίλου, Ρεῖνα
 29, Ἀθῆνας. Ἀδωνιασὸν ντὲ Σαβρέ
 /ΚΗ' — 256/

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ με δλους και με
 ἄλλοι, ἰδιοκτήτας με τὸν Κολοκοθόπο-
 ρον, Γεωργίαν Ἀστραετῆ, Δ/σις : Ἡ-
 ριαν Μαρτῖαν Νικολαῖδην, Ἀστυγῆς
 Πάτρως.
 ΕΓΓΑ
 /ΚΗ' — 260/

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΤΕΛΕΣΙΑ. Méthode de
 recte. Θέμα, φιλολογία, συνδιάλε-
 κτος, προσηγορικὴ δι' ἐξέτασις. Αἰδοῦνται
 κάρτες. Coures.—Πιπίνου 5-Β (στάσις ἄρ-
 γηλοπούλου). Πληροφορίαι δρ. 1 1/2—3
 καθ' ἐκάστην.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 Τῆς Α' Περιόδου (1879—1899)
 ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοις
 ὑπάρχον ἄκόμῃ μόνον οἱ ἔξῃς,
 πέντε : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 26,
 ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
 δραχ. 23,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
 και δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
 Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)
 ὑπάρχον ἔλασι οἱ ἐκδοθέντες τό-
 μοι, 34 ἐν ἄλλ. Ἐκαστος τόμος
 ἀρραφός δρ. 80 και ραμμένον
 δρα. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκ-
 στοῦ τόμου προστεθεῖα εἰς τὰς
 ἄνω τιμὰς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
 δραχ. 5 ὁ ἀρραφός και δρ. 15
 ὁ ραμμένον, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
 κὸν δρ. 28 εἴτε ἀρραφός εἴτε
 ραμμένον.